

Gimnazija Bežigrad

Projekt *Jaz in Mi za Vas*

3. D

POROČILO

**o prostovoljnem delu v Mladinskem domu
Malči Beličeve**

2024/25

Čas izvajanja projekta: november 2024–januar 2025
Kraj izvajanja projekta: Mladinski dom Malči Beličeve, Mencingerjeva ulica 65, 1000 Ljubljana

Razredna koordinatorja: JANNIK ŠPILAK, TANJA GAJANOVIĆ, 3. D
Mentorica: prof. KATARINA KLAJN

ZAHVALA

Za pomoč in sodelovanje se iskreno zahvaljujemo prof. Urški Bergant iz Svetovalne službe Mladinskega doma Malči Beličeve in vzgojiteljem. Iskrena hvala tudi vsem otrokom, da so nas sprejeli medse.

Voščilnice, ki smo jih ustvarjali skupaj z otroki
Foto: Elena Mileva

V okviru projekta *Jaz in mi za vas* smo se dijaki 3. D razreda Gimnazije Bežigrad odločili obiskati Mladinski dom Malči Beličeve, javno-izobraževalni zavod, v katerem bivajo razvojno, vzgojno in socialno ogroženi otroci in mladostniki z vedenjskimi in čustvenimi težavami. Otrokom iz druge in tretje triade osnovne šole smo v popoldanskem času nudili učno pomoč ter sodelovali pri raznovrstnih prostočasnih dejavnostih.

Obiski doma so potekali trikrat na teden, vsakič po štiri ure. Tako je vsak dijak na koncu opravil dvanajst ur prostovoljnega dela. Dom smo obiskovali ob ponedeljkih, torkih in sredah po koncu pouka, običajno med tretjo in sedmo uro popoldne. Ob prihodu v dom smo se vedno najprej posvetovali z ravnateljico, gospo Tatjano Pleško Zalar, ki nam je podala osnovne informacije o ustanovi in nas opozorila na pravila, ki smo jih morali upoštevati.

V projektu je prvi teden sodelovalo 12 dijakov. Razdelili smo se v pare in se pridružili eni od šestih skupin v domu, v katerih je bilo od šest do deset otrok. Prva ura obiska je bila namenjena učnim uram, med katerimi smo pomagali najmlajšim pri domačih nalogah ter pripravah na pisna in ustna ocenjevanja. Preostale tri ure smo sodelovali pri različnih dejavnostih, kot so nogomet, odbojka in ustvarjalne delavnice.

Sprva sem bil nekoliko zaskrbljen, saj delo z mlajšimi otroki pogosto zahteva veliko potrpežljivosti. Prav tako nisem pričakoval tako spoštljivega odnosa, kot so ga otroci izkazali do nas dijakov in do vzgojiteljev, ki skrbijo zanje. Delo z otroki ni bilo tako naporno, kot sem si sprva predstavljal. Kadar je bilo potrebno, smo poskrbeli za red, čeprav so bili prisotni tudi vzgojitelji, ki so spremljali naše delo in po potrebi posegli v dogajanje.

Pri nudenju učne pomoči sem opazil, kako vedoželjni so mnogi otroci. Poskušal sem jim predstaviti nove metode učenja in z veseljem sem opazil, da so moje ideje dobro sprejete. Ta izkušnja mi je dala občutek, da sem cenjen in koristen. Preostanek popoldneva sem preživel sproščeno, ob druženju z otroki in sodelovanju pri različnih dejavnostih.

Skozi to izkušnjo sem na osebni ravni spoznal, da nas življenjske težave lahko zaznamujejo, vendar nas ne smejo ovirati pri iskanju notranjega miru in zadovoljstva. Naučil sem se, kako pomembno je ohraniti upanje in vero v boljšo prihodnost, kar je ključno v monotonem in strogo reguliranem okolju, kakršno je mladinski dom. Čeprav nisem želel posegati pregloboko v osebne zgodbe otrok, sem skozi njihove vsakdanje izzive razumel, kako pomembna je vztrajnost pri premagovanju življenjskih ovir.

Prostovoljstvo zame predstavlja priložnost, da prispevam k izboljšanju kakovosti življenja na neposreden in družbeno koristen način. Projekt *Jaz in mi za vas* me je osebno zelo obogatil, zato ga z veseljem priporočam tudi drugim dijakom.

Klemen Mavčič

Na začetku obiska sem vedno učil učence petega razreda, običajno angleščino in matematiko. Temu pa so sledile fizične aktivnosti, večinoma nogomet in košarka. V projektu sem užival, vseč mi je bilo v družbi otrok, veliko smo se zabavali in tudi povezali. Pridobil sem tudi več izkušenj z druženjem z otroki.

Otroci so bili večinoma navdušeni zaradi novih obrazov, hvaležni za pomoč pri delu in nasploh veseli našega obiska. Med igranjem nogometa so se kdaj malo preveč jezili drug na drugega, kar pa smo čim hitreje poskusili zatreti, tako da smo jih umirili, mogoče dali nekaj motivacije ter vztrajali, da igrajo naprej skupaj, da se naučijo igrati brez zbadanja, kot ekipa.

Po mojem mnenju je bil to zabaven in zanimiv projekt. Še bolj smo spoznali težave v družbi ter pomagali ljudem, ki nimajo vsega. Moje najpomembnejše spoznanje je, da moramo biti hvaležni za vse, kar imamo, ne da se pritožujemo nad vsem, česar nimamo.

Pomembno je, da ohranimo prostovoljstvo. Kaže na dobro voljo človeka in prikazuje moč ljudi, če stopijo skupaj.

Gašper Agnič

Pred projektom sem se preko spletne strani poskušal informirati o Mladinskem domu Malči Beličeve. Sprva sem imel pomisleke o tem, kako komunikativni bodo otroci, saj prihajajo iz težkih socialnih okolij. Mislim sem, da bodo manj dostopni in morda nepripravljeni za sodelovanje, vendar so me že prvi dan presenetili s svojo iskrenostjo, odprtostjo in neizmerno željo po druženju. Presenetilo me je tudi zelo domače in toplo vzdušje v domu, kjer je za vse otroke zelo lepo poskrbljeno. Zanimivo mi je bilo, da ima vsak otrok lahko svojega botra, ki mu lahko pomaga z mesečno žepnino.

Prvi dan sem poskusil čim bolje spoznati otroke in zaposlene. Otroci so me hitro sprejeli in zelo hitro sem se vključil v njihov vsakdanjik. Desetletniku sem pomagal pri reševanju domače naloge za matematiko in pri pripravi govornega nastopa za geografijo. Drugi dan sem otrokom prav tako pomagal pri domačih nalogah, kasneje pa smo se igrali družabne igre. Tretji dan pa smo imeli prav posebno gostjo: terapevtsko psičko, ki je otroke obiskala skupaj s svojo skrbnico. Otroci so se psičke zelo razveselili in bili navdušeni nad triki, ki jih je pokazala.

Med obiskom večjih težav nisem imel, saj imam doma mlajšega brata in sestro, kar mi je olajšalo navezovanje stikov z mlajšimi otroki v domu. Kljub temu pa sem še bolj spoznal, kako zelo so pri delu z otroki pomembni potrpljenje, prilagodljivost in empatija. Ugotovil sem, kako pomembno je, da imajo otroci, ki so socialno ogroženi, varen in ljubeč dom. Projekt v mladinskem domu se je ujemal z mojo predstavo o prostovoljstvu, ker sem imel priložnost neposredno pomagati tistim, ki pomoč najbolj potrebujejo, in prispevati k solidarnosti v družbi. Projekt bi z veseljem priporočil tudi drugim dijakom, ki bi si želeli približati otrokom z zahtevnimi socialnimi ozadji in jim, četudi za kratek čas, polepšati bivanje v domu.

Jakob Bernard

Tretji teden novembra sem trikrat obiskal dom Malči Beličeve, in sicer v ponedeljek, torek in sredo. Vsak dan sem prišel ob 15.00, ko smo začeli z eno uro učenja. Prvi dan sem učil učenca 2. razreda, naslednja dva dni pa učenca 8. razreda. Z drugošolcem sem vadil branje in pisanje nekaterih črk. Zdel se mi je motiviran, zato sva lahko v eni uri ogromno predelala. Podobno je bilo z osmošolcem, s katerim sva ponavljala snov za test. Tudi on je bil, po mojem mnenju, visoko motiviran, zato sva lahko snov uspešno ponovila. Po učenju so imeli v domu prosto in takrat sem ves čas preživel zunaj na igrišču, kjer smo igrali nogomet. Ko so začeli z večerjo, pa sem odšel.

V času, ki sem ga preživel v domu, nisem imel večjih težav. Nekajkrat je izbruhnil rahel prepir med otroki pri igranju nogometa, ampak sem vse hitro uredil. Po opravljenih urah sem se resno zamislil o izkušnji. Ugotovil sem, da je name vplivala pozitivno, saj sem lahko pomagal sovrstnikom pri učenju, hkrati pa smo skupaj preživljali kvaliteten čas ob druženju zunaj.

Menim, da je prostovoljstvo v širšem družbenem kontekstu zelo pomembno, saj nas nauči empatije in razumevanja do sočloveka, ki morda ni rojen pod tako srečno zvezdo, in to se mi zdi odraz humanosti.

Jakob Biber

Z razredom smo obiskali Mladinski dom Malči Beličeve. V domu so nas razdelili tako, da sta bila v vsaki skupini dva dijaka, v skupini pa je bilo približno osem otrok. Najprej smo jim pomagali pri domačih nalogah ter učenju. Pri mlajših učencih je bilo včasih kar naporno, saj težko ostanejo zbrani in se osredotočijo na delo, zato je bilo potrebno kar nekaj potrpljenja. Po opravljenih šolskih obveznostih je bil čas za različne delavnice. Skupaj smo izdelovali voščilnice za bližajoči se praznični čas, v prostem času pa smo se igrali različne družabne igre ter se ob tem tudi bolje spoznali.

Pred obiskom nisem vedel, kaj lahko od otrok v domu pričakujem. Moj dvom je bil odveč, saj so nas zelo dobrosrčno sprejeli in se do nas obnašali spoštljivo, zato sem se lahko v njihovem okolju počutil sproščeno. V teh treh dneh so se tudi precej navezali na nas, saj so bili kar nekoliko žalostni, ko smo odhajali in nas spraševali, če se še vrnemo. To me je kar presenetilo, saj nisem pričakoval, da jim je naš prihod toliko pomenil, zato sem se tudi sam težko poslovil od njih. Spoznal sem, kako malo je potrebno, da nekoga razveseliš in da jim največ pomeni to, da jim nekdo nameni pozornost, zato so veseli vsakega zunanjega obiska.

Obisk doma je bil del prostovoljne akcije, in ker sam prostovoljstvo razumem kot neko dobro dejanje, s katerim komu pomagaš, ne da bi kaj pričakoval v zameno, menim, da se je projekt ujemal z namenom akcije. Dejavnost bi priporočil tudi ostalim dijakom, saj ne zahteva nobenih dodatnih priprav, ampak le nekaj potrpljenja.

Žiga Blatnik

V okviru projekta »Jaz in mi za vas« sem v začetku šolskega leta v Mladinskem domu Malči Beličeve preživel tri popoldneve. Projekt je bil zame priložnost, da se preizkusim v novih vlogah in se približam razumevanju izzivov, s katerimi se soočajo ti otroci.

Obiski so bili skrbno organizirani. Do četrte ure sem pomagal otrokom pri učenju in domačih nalogah. Sledila je igra – na igrišču, v telovadnici ali ob družabnih igrah, kot so karte. Druženja so trajala do večerje okoli sedme ure.

Pred projektom nisem imel večjih pričakovanj, a sem bil vseeno pozitivno presenečen nad celotno izkušnjo. Med druženjem z otroki sem se počutil prijetno, čeprav je bilo na začetku prisotne nekaj zadržanosti. Spoznal sem, da je pomembna potrpežljivost, razvil komunikacijske veščine ter izkušnje na področju dela v skupinah.

Spoznali smo otroke vseh starosti – od najmlajših iz prve triade pa do toliko starih, kot sem jaz. Vsak otrok je zgodba zase in vsak je k projektu prispeval nekaj edinstvenega. Mlajši so bili neutrudni in so se želeli ves čas igrati, medtem ko so starejši že pokazali več samostojnosti in občasno sodelovali v pogovorih tudi pri globljih temah. Raznolikost je zahtevala prilagodljivost, saj je bilo treba dejavnosti in pristop izbrati primerno njihovim različnim potrebam in interesom. Seveda sem se soočil tudi z izzivom neposlušnosti, kar sem reševal z umirjenim pogovorom in vztrajnostjo.

Projekt je name osebno močno vplival, saj mi je odprl oči glede pomembnosti socialne podpore in solidarnosti. Zavedel sem se, koliko stvari jemljem za samoumevne, in spoznal, kako lahko že majhna dejanja pripomorejo k izboljšanju dneva drugih.

Prostovoljstvo v širšem družbenem kontekstu vidim kot ključno orodje za gradnjo bolj povezane in empatične skupnosti. Projekt se je popolnoma ujema z mojo predstavo o prostovoljstvu – gre za iskreno pomoč in soustvarjanje boljšega okolja. Z veseljem bi izkušnjo priporočil tudi drugim dijakom, saj prinaša edinstveno priložnost za osebno rast, razvoj veščin in razumevanje socialnih izzivov. Takšne izkušnje so neprecenljive in zagotovo vidim to tudi kot priložnost za dolgoročnejši projekt, kjer bi lahko dom obiskovali tedensko.

Rok Filipič

V domu Malči Beličeve smo preživel tri popoldneve: ponedeljek, torek in sredo. Dobili smo se ob 15.00 in ostali 4 ure, do 19.00. Od 15.00 do 16.00 so imeli otroci učne ure in smo jim pomagali pri pisanju domačih nalog, učenju, branju ali drugih zadevah, ki so jim delale težave in so potrebovali pomoč.

Pred projektom sem menila, da bodo otroci bolj zadržani in ne tako pripravljeni na pogovor, a je bilo ravno obratno. Bili so zelo živahni in pripravljeni na druženje. Ob druženju z otroki sem se počutila sproščeno in se vrnila v stare čase, ko sem bila še majhna. Všeč mi je bil občutek, da so nas bili otroci tako veseli in smo jim lahko krajšali čas. Sprejeli so namreč vso pomoč, ki smo jim jo nudili, pa naj je bila to učna ali kaj drugega. Videla sem, kako težko jim je lahko, kljub temu da imajo ponujenega veliko – od različnih aktivnosti zunaj doma do interesnih dejavnosti v domu. Nimajo pa čiste svobode. Ne morejo ven s katerimikoli prijatelji bi želeli, omejeni so namreč na okolico, čas in določene osebe. Zato menim, da jim je težko in so veseli kateregakoli novega človeka, ki jim pride delat družbo.

Z otroki nisem imela večjih težav, v primeru, da se je kaj pripetilo, sem se z njimi pogovorila, poskušali so razumeti situacijo in popraviti svoje napake z opravičilom. Prostovoljstvo je delo, za katerega nisi plačan, saj ti je sreča ljudi, katerim pomagaš, dovolj. Menim, da je bilo bistvo projekta prav v tem in vesela sem, da sem lahko prispevala k nasmehu teh otrok. Seveda bi bilo projekt možno izvajati naprej, vem tudi, da dijaki iz našega razreda še vedno obiskujemo dom, kadar imamo čas. Projekt bi priporočala vsem dijakom, to je res neko dobro delo, ki ti ne vzame veliko časa, lahko pa osrečiš mnogo src.

Tanja Gajanović

Sredi novembra sem tri popoldneve preživel v Mladinskem domu Malči Beličeve. Kot dogovorjeno, smo s sošolci prispeli ob petnajsti uri, nato pa so nam vzgojitelji dodelili vsakemu svojo skupino otrok. Prvo uro sem jim pomagal pri učenju – fantu iz 6. razreda pri matematiki in dekletu iz 8. razreda pri fiziki. Sledile so njihove obšolske dejavnosti, kot so glasbena šola in šport. V tem času sem se lahko pogovarjal z vzgojitelji. Po vrnitvi z dejavnosti smo prosti čas preživel na nogometnem igrišču. Prehitro je prišla šesta ura in z njo čas za večerjo. Po obedu so otroci opravili hišna opravila, nato pa so nam vzgojitelji običajno dovolili oditi domov malo pred sedmo.

Pred obiskom doma sem si predstavljal nekoliko starejšo in bolj obrabljeno stavbo, zato me je pozitivno presenetila urejenost prostora. Tudi otroci so me presenetili – večina jih je bilo zelo odprtih in komunikativnih, česar nisem pričakoval. Druženje z njimi je bilo zato povsem sproščeno in naravno. Med delom sem nedvomno izboljšal komunikacijske spretnosti, še posebej ko sem moral otroke usmerjati nazaj k učenju, saj so pogosto skušali ulti delu s pripovedovanjem zanimivih zgodb. Po mojem vtisu so nas bili otroci zelo veseli – to so izražali z besedami, gestami in kretnjami. Veselili so se spremembe v svoji že dobro poznani vsakodnevni rutini.

Seveda pa sem naletel tudi na nepričakovan izziv. Med igranjem nogometa je ena ekipa začela izgubljati, kar je povzročilo medsebojno obtoževanje. Eden od otrok je v jezi omenil pokojno mamo drugega, kar je sprožilo fizični obračun. Za trenutek sem otrpnil, nato pa skušal zaustaviti pretep. Bilo je neprijetno in nepričakovano.

Vsak večer po vrnitvi domov sem občutil težo na ramenih, kot bi nosil dodatnih dvajset kilogramov. Občutek neke neizrekljive bede. Težko povem, zakaj točno, a verjetno zaradi zavedanja, v kakšni situaciji so se znašli ti nedolžni in nemočni otroci. Čeprav sem pridobil dragocene izkušnje in razvijal pomembne veščine, bi težko nadaljeval s prostovoljstvom tam – predvsem zaradi tega občutka.

Val Gregorič

V domu Malči Beličeve sem večinoma pomagal otrokom pri šolskih obveznostih – učenju in opravljanju domače naloge. Poleg tega sem sodeloval še pri različnih športnih aktivnostih, ki so jih bili deležni otroci. Pred projektom sem si predstavljal, da bom otrokom pomagal na podoben način, kot sem pomagal ostalim v preteklosti. Svoj način dela sem pred tem prilagodil tako, da se bodo lahko snov naučili čim lažje, prilagajal pa sem se tudi njihovemu tempu. Vzgojitelja in otroci so v času mojega obiska poskrbeli za sproščeno in prijetno vzdušje, saj so bili vsi prijazni in veseli pomoči dijakov. Preden sem začel s svojim delom, sem najprej želel izvedeti, kakšnih načinov učenja se učenec poslužuje in se temu prilagoditi. Vseskozi pa sem sproti preverjal novo pridobljeno znanje z vprašanji, da bi čim bolje ponovili snov. Menim, da so otroci pomoč in druženje sprejeli odprtih rok, saj so se kasneje iskreno zahvalili. Do manjših izzivov je po navadi prihajalo med športnimi aktivnostmi, saj je med igro prišlo do nestrinjanj in konfliktov med otroki, ki pa smo jih skupaj s sošolci razrešili na miren in čim bolj pošten način.

Projekt Jaz in mi za vas je zagotovo spremenil moj pogled na otroke iz težkih socialnih razmer, saj do tedaj nisem poznal mnogo takšnih otrok. Zato mi je bilo prav v veselje, da sem jim lahko pomagal, pa čeprav na tako preprost način, kot je pomoč pri šolskih obveznostih. Projekt se je ujemal z mojo idejo prostovoljstva, saj smo s sošolci opravljali družbeno koristno delo, ne da bi pričakovali karkoli v zameno. Seveda pa smo tudi mi s tem pridobili nekaj pomembnega in zanimivega – izkušnje, spomine ter nove veščine. Projekt ponuja izvrstno priložnost za spoznavanje življenja v težkih socialnih razmerah, hkrati pa še zelo prijetno in lepo izkušnjo za dijaka in otroke.

Kian Hodžić

Od ponedeljka, 4. 11. 2024, do srede, 6. 11. 2024, smo s sošolci izvajali projekt Jaz in mi za vas v Mladinskem domu Malči Beličeve. Projekt je potekal tri dni, od 15.00 do 19.00. Prvi dan so nas po kratkem uvodnem pogovoru razdelili v šest skupin. Klemen in jaz sva bila dodeljena v 5. skupino. Moja glavna naloga je bila učna pomoč otrokom pri učenju branja, etiki, matematiki in slovenščini ter druženje z otroki. Po opravljenih učnih urah smo vsak dan odšli na igrišče in se igrali številne igre, na primer igro barvice, odbojko, nogomet ... Pred večerjo smo se igrali tudi nekatere igre s kartami. Pozitivno me je presenetilo vzdušje v domu in dobri odnosi med otroki.

Opazila sem, da za otroke res lepo skrbijo in jim omogočajo dodatne prostočasne dejavnosti. Nisem pričakovala, da bodo otroci tako pripravljeni sodelovati, da bodo imeli toliko energije in želje po druženju z nami. Med delom sem naletela na nekaj manjših težav, predvsem z umiritvijo otrok med igro in občasno tekmovalnostjo, ki je vodila do sporov. Težave smo s sošolci hitro rešili predvsem s pogovorom, tako da na koncu ni bilo večjih problemov. V druženju in pomoči sem zelo uživala in se tudi veliko naučila. Še bolj se zavedam pomembnosti prostovoljstva, ne glede na pomoč, ki jo lahko zagotovimo.

Pomen prostovoljstva razumem kot nesebično pomoč drugim, ki ima velik pomen za skupnost katere del smo. Zdi se mi pomembno tudi, da prostovoljna pomoč ni omejena samo na organizacije, ki se ukvarjajo s tem, ampak na vse nas vsak dan. Pomoč je potrebna na številnih področjih družbe in menim, da so projekti, kot je ta, zelo pomembni.

Nika Horvat

Moja glavna naloga je bila preživeti kakovosten čas z otroki v domu, še posebej pa z otrokom, kateremu sem bil dodeljen za pomoč pri učenju. Na začetku so nas zaposleni seznanili s hišnimi pravili in potrebami otrok. Nato smo bili v parih dodeljeni skupini otrok, s katerimi naj bi preživeli večino časa. S svojim varovancem sem najprej vzpostavil stik prek pogovora, nato sva se skupaj učila osnov matematike in branja. Preostanek časa sva posvetila igri, še posebej nogometu. Večino časa se ni želel igrati z drugimi otroki, a sem ga vseeno spodbujal k razvoju socialnih veščin skozi skupinske aktivnosti tudi z drugimi.

Pred projektom sem pričakoval, da bo delo dokaj zahtevno, saj gre za otroke z različnimi socialnimi in čustvenimi izzivi. Vendar sem bil prijetno presenečen nad njihovo prijaznostjo in odprtostjo. Med druženjem sem se počutil zelo povezanega z njimi, kakor da bi bil tudi jaz eden od otrok, ki biva v domu. Opazil sem tudi, kako malo pozornosti in podpore lahko naredi veliko spremembo v njihovem dnevu. Naučil sem se več o potrpežljivosti, empatiji in prilagodljivosti v komunikaciji z otroki. Otroci so pomoč sprejeli z veseljem, čeprav so bili nekateri na začetku zadržani. Kmalu pa so se sprostili in sodelovali pri dejavnostih, kar me je zelo razveselilo.

Med projektom sem naletel na izzive, kot so otrokova nezbranost ali težave pri učenju. Sprva nisem vedel, kako se soočiti s temi težavami, a z opazovanjem pristopa zaposlenih v domu sem jih hitro rešil. Projekt me je osebno obogatil, saj sem poglobil razumevanje socialnih tem in vrednost prostovoljstva.

Nik Ben Hribar

Dodeljena sem bila vzgojni skupini št. 6, v kateri je bilo osem otrok različnih starosti. V dom sem prišla ob treh in do štirih nudila učno pomoč tistim, ki so jo potrebovali, večino časa sem pomagala petošolcu Ilji, predvsem z matematiko in družbo. Po končanih učnih urah sem se z otroki odpravila ven igrat. Tam smo skupaj s sošolci organizirali skupinske igre za mlajše otroke več vzgojnih skupin hkrati, nekateri so bili tudi v telovadnici.

Projekta sem se veselila, saj me zanima delo z otroki in sem si želela pridobiti izkušnje na tem področju. Mislila sem, da bo delo bolj zahtevno, pripravljenost otrok na sodelovanje me je pozitivno presenetila. Med delom sem uživala, otroci so bili nadvse prijetni. Prek pogovora z njimi sem se naučila boljše komunikacije z otroki in kako prilagoditi delo učencem z učnimi težavami. Mi je pa to predstavljalo tudi izziv, saj je bilo velikokrat zahtevno najti način razlage, ki ustreza posameznemu otroku. Prav tako jim je bilo potrebno občasno motivirati, kajti koncentracija jim je hitro popustila.

Otroci so bili naše družbe izjemno veseli, saj jim je predstavljala spremembo enoličnega vsakdana. Tudi naša pomoč jim je prišla prav, saj smo lahko z njimi eno uro delali individualno in jim boljše razložili snov, ki jim je povzročala težave in zanjo morda v šoli niso dobili zadostne razlage.

Delo v domu je bila edinstvena izkušnja, videla sem, kako poteka delo z otroki, pri katerem je treba kombinirati disciplino in vzpostaviti občutek pripadnosti, nadomestiti družino. Videla sem kako pomembno je delo vseh tam zaposlenih in da jih je še zmeraj premalo, saj se premalo ljudi odloča za

take poklice. Menim, da je prostovoljstvo na tem področju pomembno, saj lahko vsaj delno nadomesti manjkajočo delovno silo.

Tudi na splošno ima prostovoljstvo velik pomen, saj ponuja neko brezplačno pomoč na področjih, kjer ni dovolj redno zaposlenih, ki preprosto nimajo časa za vse, kar je treba postoriti in se tako posvečajo samo najpomembnejšim stvarem. Otrokom smo nudili individualno pomoč, ki je od vzgojiteljev zaradi pomanjkanja časa in števila otrok ne dobijo vedno in se z njimi tudi igrali.

Projekt Jaz in mi za vas odpira oči in ponuja izkušnje na različnih področjih, medtem pa naredimo tudi nekaj dobrega za družbo in sočloveka.

Vita Jerko Vogrinc

V decembru smo z razredom tri dni preživeli v Mladinskem domu Malči Beličeve, kjer smo pomagali otrokom pri učenju, pisanju domačih nalog, branju in razumevanju učne snovi ter se z njimi igrali. Pri tem smo spoznali, da imajo nekateri otroci kljub trudu težave z učenjem, kar nas je spodbudilo k potrpežljivosti in iskanju drugačnih pristopov. Pomembno je bilo, da smo jih spodbujali in jim dali občutek, da so sposobni.

Po končanem učenju smo se z njimi igrali različne športne igre in se pogovarjali. Z otroki smo se hitro povezali in bili so zelo komunikativni, česar nisem pričakovala. Med druženjem z otroki sem se počutila zelo dobro, saj so bili kljub svojim težavam zelo prijazni in nasmejani. Od njih sem se naučila, da je v življenju res treba ceniti majhne stvari.

V teh dneh sem izboljšala svoje delo z otroki, ki mi je že od nekdaj zelo pri srcu. Otroci so pomoč in druženje sprejeli z velikim veseljem. Med obiskom je prišlo do manjšega zapleta pri učenju, ko je eden izmed otrok imel težave z branjem in ga je bilo sram brati na glas. Ko pa smo ga malo spodbudili, je le začel, a je imel velike težave s samopodobo in je slabo mislil o sebi. Ko smo ga še malo spodbudili, mu je šlo veliko bolje, kar se je videlo tudi po njegovem nasmehu.

Projekt mi je odprl oči o življenju nekaterih otrok. Že od prej sem vedela, da ima veliko mladih težave z družinskih življenjem, a zdaj vidim, da še več, kot sem mislila. Menim, da je prostovoljstvo v naši družbi nujno potrebno in da bi moral vsak biti prostovoljec vsaj enkrat v življenju, na katerem koli področju. Prostovoljstvo nam pomaga še globlje razumeti stiske in težave po svetu na vseh področjih. Projekt, ki smo se ga udeležili, mi bi lahko še naprej razvijali z nadaljnjim obiskom doma. Ena izmed sošolk se je odločila in še naprej vsak teden en dan obiskuje otroke, kar se mi zdi izredno lepo.

Eva Kalan

V Domu Malči Beličeve smo prevzeli predvsem nalogo tutorstva, kaj kmalu pa smo ugotovili, da je otrokom pomembno tudi to, da se z njimi pogovarjamo, družimo, igramo in ne samo učimo. Sodelovali smo pri ustvarjalnih delavnicah (izdelava voščilnic), igrali družabne igre, organizirali športne aktivnosti na zunanjem igrišču in v telovadnici in bili otrokom na voljo za pogovore. Trudili smo se ustvariti okolje, v katerem bi se počutili sprejete in cenjene.

Pred projektom sem si predstavljala, da bodo otroci zadržani ali nezainteresirani, vendar so me presenetili s svojo iskreno odprtostjo, toplino in željo po druženju. Ta izkušnja me je poleg pozitivnih stvari, ki sem jih doživela, tudi močno prizemljila. Zavedla sem se, kako pogosto jemljemo stvari, kot so varen dom, stabilno okolje, dostop do izobrazbe in dobro življenje, za samoumevne. Pri delu z otroki, ki teh osnovnih stvari nimajo zagotovljenih, sem spoznala, kako privilegirani smo lahko, ne da bi se tega sploh zavedali.

Projekt sem doživljala zelo intenzivno. Med druženjem z otroki sem občutila zadovoljstvo in notranji mir, saj sem videla, da jim naša prisotnost in pozornost veliko pomenita. Poleg tega sem razvijala veščine, kot so komunikacija, potrpežljivost in prilagajanje različnim situacijam. Otroci so naš trud (po večini) sprejeli z navdušenjem, kar je bilo najlepše priznanje za našo delo.

Projekt mi je odprl oči za pomen prostovoljstva in mi pomagal bolje razumeti vrednost družbenega povezovanja in solidarnosti ter sreče, ki nam jo prinese nesebično dejanje pomoči drugim. Če na svet pogledamo iz druge perspektive, predvsem pa, da vidimo, da je največji čar življenja dajanje in le prejetje.

Manca Kavšek

Mladinski dom Malči Beličeve sem obiskoval v novembru lanskega leta. Pridružil sem se 6. skupini in pomagal učencema devetega in šestega razreda pri matematiki, slovenščini in angleščini. Spoznal sem, da je mogoče z nekaj truda in potrpljenja za nekoga, ki mu določeni predmeti "ne ležijo", učenje in razumevanje le-teh bistveno olajšati že s preprosto razlago. Ključno je bilo, da sem jima pokazal, da je mogoče na pravi način in z malo volje te ovire premagati.

Otroci so me ob vsakem obisku veselo sprejeli. Po končanih šolskih obveznostih smo zunaj skupaj igrali nogomet, kar je bil zanje nekakšen vrhunec naših obiskov.

Menim, da za ljudi, ki se znajdejo v zahtevnejših okoliščinah, pa naj gre za otroke iz socialno manj stabilnih družin ali pa za ostarele, naredimo veliko že samo s tem, da si popoldne vzamemo nekaj časa in jim popestrimo vsakdan. Tovrstno izvedbo projekta Jaz in mi za vas bi priporočil tudi drugim dijakom, saj je izkušnja poučna in lepa, ko vidiš, da si nekomu resnično pomagal.

Aljaž Klopčič

Že v času svojega osnovnošolskega šolanja sem spoznala več otrok, ki so bili nastanjeni v Mladinskem domu Malči Beličeve, zato sem že pred obiskom te ustanove vedela, da so v njegovem varnem zavetju pristali iz zelo različnih razlogov. Glede na moje izkušnje iz časa osnovnošolskega šolanja so imeli ti otroci pri rednem šolanju več učnih težav in so se pogosto znašli v težavah s sovrstniki. Po letošnjem obisku Mladinskega doma Malči Beličeve pa sem te otroke spoznala v precej drugačni luči. Kljub temu da otroci izhajajo iz različnih družinskih okolij, sem opazila, da so v domu zelo povezani, saj jim predstavlja nekakšno drugo družino.

Ob obisku doma nas je osebje najprej razvrstilo v različne skupine, saj imajo v domu šest skupin, v vsaki pa je približno osem otrok. Takoj, ko sem prišla v mojo skupino, so me otroci in oba vzgojitelja prijazno pozdravili in hitro se je ustvarilo domače vzdušje. Otroci so imeli vsak dan eno uro namenjeno za učenje, jaz pa sem ji v tem času pomagala na različne načine. Nekateri so potrebovali pomoč pri domači nalogi iz matematike, angleščine, geografije in drugih predmetov, spet drugi so potrebovali pomoč pri izdelovanju govornega nastopa in učenju za spraševanje in pisna ocenjevanja. Otroci so bili pomoči veseli, a opazila sem, da jim je motivacija za učenje med učenjem večkrat upadla. Razlog za to je po mojem mnenju dejstvo, da so se vsi učili v istem prostoru, kar jih je nekoliko motilo, saj so bili nekateri pri učenju bolj hrupni kot ostali. Kljub tej težavi sem jim pomagala, da smo vedno naredili vse, kar so imeli v načrtu za tisto uro. Po učni uri imajo otroci do večerje načeloma prosti čas, vendar so morali narediti tudi božične voščilnice za njihove botre. Pri tem se je zelo izkazala ustvarjalnost nekaterih, drugim pa sem pri tem morala pomagati. Ko smo zaključili z izdelovanjem voščilnic, so nekateri odšli na prostočasne dejavnosti, z ostalimi pa smo se odšli igrati različne igre, od nogometa, odbojke do družabnih iger ali skrivalnic. Pri igri so se otroci včasih skregali, vendar smo težavo hitro rešili in so se nato pobotali.

V sklopu projekta sem tako pridobila nove izkušnje pri vodenju skupine mlajših otrok, ter kako jih umiriti, ob nesporazumih ali med učenjem. Delo s temi otroki mi je zelo priraslo k srcu, saj smo se v teh nekaj dneh zelo povezali. Očitno so se otroci v moji družbi dobro počutili, saj so me pred odhodom zadnji dan prosili, če lahko pridem še kdaj. Prav zato sva se skupaj z Nejcem odločila, da sva k otrokom prišla še enkrat (23. 12. 2024) in jim prinesla tudi nekaj sladkarij za božič. Kljub temu da je od najinega prejšnjega prihoda minilo nekaj časa, smo se takoj spet ujeli. Ob odhodu tega dne pa se je pokazala tudi njihova radodarnost, saj so nama ob slovesu tudi oni dali nekaj čokolade.

Beseda prostovoljstvo, ki je ključna za ta projekt, zame pomeni, da opraviš neko dobro delo, ne da bi za to želel karkoli v zameno. Menim, da se je naš projekt s tem zelo ujemal, saj smo v dom prišli brez kakršnekoli želje, kaj bomo od tega odnesli, vendar pa smo kljub temu nekaj pridobili, in sicer lepe spomine na otroke, ki so bili našega obiska zelo veseli. Prav zaradi teh spominov se nas je nekaj odločilo, da smo jih in jih bomo v prihodnosti še obiskali tudi izven tega projekta.

Ella Kokalj

Obisk doma, kjer prebivajo otroci brez staršev ali v težkih družinskih razmerah, je bil za naš razred zelo koristna izkušnja. Ob prihodu smo se razdelili v manjše skupine, zaposleni pa so vsakemu izmed nas dodelili specifične naloge. Nekateri so pomagali pri učenju in pisanju domačih nalog, drugi so organizirali ustvarjalne delavnice, kot sta risanje in izdelovanje voščilnic, tretji pa so se posvetili igranju iger, da bi otrokom omogočili nekaj brezskrbnega veselja.

Pred projektom sem imela različna pričakovanja. Po eni strani sem se veselila druženja z otroki, po drugi sem imela nekaj zadržkov, saj nisem vedela, kako bodo otroci sprejeli našo pomoč. Kmalu sem ugotovila, da je bil moj strah neutemeljen – otroci so nas sprejeli z odprtimi rokami in iskrenim navdušenjem.

Največji izziv je bil čustveno navezovanje na otroke, saj sem vedela, da je naš čas z njimi omejen. Poskušala sem se osredotočiti na to, da jim v trenutkih, ki smo jih preživeli skupaj, ponudim čim več podpore in topline.

Projekt je na meni pustil globok vtis. Bolje razumem, kako pomembno je prostovoljstvo v širšem družbenem kontekstu, saj lahko naša pomoč izboljša kakovost življenja tistih, ki potrebujejo podporo.

Z gotovostjo bi takšen projekt priporočili tudi drugim dijakom, saj ne le da pomagaš drugim, ampak tudi osebno rasteš. Verjamem, da bi bilo smiselno razviti projekt naprej in ga razširiti na druge domove, saj takšna izkušnja bogati vse, ki so vključeni.

Romy Kupljen

Ta teden sem obiskal Mladinski dom Malči Beličeve, kjer sem v ponedeljek, torek in sredo preživel po štiri ure kot prostovoljec. Naloge sem prevzel tako, da sem sodeloval z vzgojitelji in se trudil, da prispevam k urejenemu in spodbudnemu okolju. Pred projektom sem imel visoka pričakovanja glede možnosti za osebno rast in spoznavanja socialnih tem, zato sem si želel izkusiti delo z otroki ter izboljšati svoje komunikacijske in timske veščine. Med projektom sem občutil navdušenje in zadovoljstvo, saj sem opazil, kako otroci z radostjo sprejemajo pomoč in druženje.

Naučil sem se, kako pomembno je biti potrpežljiv, prilagodljiv in poslušen za potrebe drugih. Seveda sem naletel na izzive, predvsem pri prilagajanju organizacije časa in razumevanju čustvenih potreb otrok, a sem jih uspešno rešil s pogovori in medsebojnim sodelovanjem.

Projekt mi je odprl nova obzorja glede pomena prostovoljstva v družbi – to je priložnost za osebno rast, razvoj novih veščin in neposreden prispevek k izboljšanju skupnosti.

Maks Lemut

Pred začetkom projekta smo imeli različna pričakovanja, predvsem glede same komunikacije z otroki in njihovega odziva na naš obisk. Nekateri so pričakovali, da bo delo s socialno ogroženimi otroki težak izziv, medtem ko so drugi mislili, da bo to prijetna in poučna izkušnja.

Ob prihodu smo bili sprva seznanjeni s pravili doma, nato pa smo se razdelili v manjše skupine in si razporedili zadolžitve, da bi bila naša pomoč čim bolj produktivna. Zadnji dan smo skupaj izdelovali novoletne voščilnice za njihove botre, ki dom in otroke finančno podpirajo.

Sama sem bila v najstarejši skupini otrok, ki so bili že v zadnji triadi. Glede na njihovo starost menim, da bi lahko imeli otroci malo več svobode, predvsem kar se tiče druženja s prijatelji, ki ne bivajo v domu. Za to morajo namreč vedno vprašati za dovoljenje, ki pa je odvisno od njihovega obnašanja. Določeni vzgojitelji tega nikoli ne dovolijo, ker gre za »težavne otroke«, kljub temu da otrok ni storil nič, zaradi česar bi lahko izgubil vzgojiteljevo zaupanje.

Kljub začetnim pomislekom sem projekt doživela kot izredno pozitivno izkušnjo. Med druženjem sem se počutila prijetno, otroci so me hitro sprejeli in aktivno sodelovali z mano, zato smo se v kratkem času precej dobro spoznali. Videli smo, koliko otrokom pomeni zgolj prisotnost neke osebe, ki jim je pripravljena prisluhniti (in ni v vlogi vzgojitelja ali učitelja).

Odločitev za pomoč v domu Malči Beličeve vidim kot izjemno tehtno predvsem zaradi same narave projekta, katerega cilj je bil prostovoljno pomagati pomoči potrebnim. Nam se trije popoldnevi ne zdijo veliko, a otroci, ki nimajo vsak dan osebe, ki bi se z njimi lahko pogovarjala kakor s prijateljem, so nas bili izredno veseli in hvaležni za naš obisk.

Elena Mileva

V moji skupini so bili otroci od 5. do 9. razreda. Najprej smo se osredotočili na pomoč pri šolskih nalogah pri različnih predmetih, kot sta angleščina in matematika, nato pa smo se pogovarjali z otroki in skupaj delali voščilnice.

Pred začetkom projekta sem pričakovala, da bodo otroci zadržani, ampak jih je bilo večina zelo zgovornih. Tudi tisti, ki na začetku niso bili, so se zelo hitro odprli. Delo z njimi je bilo zelo zanimivo, veliko sem se naučila o komunikaciji in prilagajanju potrebam različnih otrok. Posebno veselje mi je prineslo, ko sem videla, da otroci radi preživljajo čas z nami.

Največji izziv je bil prilagoditi se različnim otrokom in motivirati tudi tiste, ki niso imeli volje za učenje. Projekt mi je pokazal, kako lahko majhna dejanja, kot sta pogovor ali učna pomoč, pozitivno vplivajo na življenje nekoga drugega. Menim, da bi bilo projekt smiselno nadaljevati, ker prinaša korist otrokom, pa tudi prostovoljci se veliko naučijo.

Sofija Nedić

Projekt smo začeli z dogovorom o nalogah. Vsak je bil dodeljen eni skupini, jaz sem pomagala v prvi. Vsak prostovoljec je prevzel vlogo pomočnika pri učenju in se na koncu lahko tudi igral z otroki. Z otroki smo se posvetili domačim nalogam matematike, slovenščine, naravoslovja in drugih predmetov, hkrati pa smo imeli tudi čas za družabne igre in ustvarjalne dejavnosti. Na začetku smo čutili nekaj negotovosti, saj nismo vedeli, kako bodo otroci sprejeli našo pomoč, vendar so se hitro odprli in sodelovali.

Med projektom smo razvili številne veščine, kot so komunikacija, potrpežljivost in timsko delo. Naučili smo se, kako prilagoditi svoj pristop različnim potrebam otrok in kako vzpostaviti pozitiven odnos, ki spodbuja njihovo samozavest. Otroci so zelo cenili našo pomoč in druženje, saj so z veseljem sodelovali pri učenju in igrah.

Včasih se je pojavil problem, saj otrok ni hotel sodelovati, vendar smo na koncu s trdom vse naloge dokončali. Projekt je imel velik vpliv na nas osebno, saj smo bolj razumeli socialne razlike in pomen pomoči ranljivim otrokom.

Neli Nemček

V Mladinskem domu Malči Beličeve sem preživel tri popoldneve, ki so mi pustili zelo lep vtis. Otrokom sem vsak dan pomagal pri učenju angleščine, slovenščine in matematike. Po približno uri in pol učenja smo preostali čas preživeli v telovadnici ali zunaj na igrišču, kjer smo igrali različne igre z žogo. Z otroki sem se super "ujel". Vsak je imel svoje izzive, a skupaj smo našli rešitve in poskusili narediti učenje čim bolj zanimivo. Skozi igre in učenje smo se tudi поблиže spoznali, kar se mi je zdelo super. Tretje popoldne sem z njimi preživel nekoliko kasneje, a kljub začetnim zapletom smo ustvarili dobro vzdušje.

Delo je potekalo tekoče, otroci so se glede na vse imeli krasno, kar mi daje dober občutek, da sem naredil nekaj prav. Športne aktivnosti so bile odličen način sprostitve po učenju, saj smo se lahko sprostili in se "zlaufali".

Izkušnja mi je dala veliko, predvsem pa zavedanje, da ima na vsak otrok svoje težave in izzive. Poleg tega sem se ob tem naučil nekaj novega tudi o sebi. To so trenutki, ki jih bom še dolgo ohranil v spominu.

Luka Povhe

Bila sem v šesti skupini otrok, kjer so bili učenci od 4. do 8. razreda osnovne šole. Pomagala sem jim predvsem pri učenju in opravljanju domačih nalog iz matematike in kemije. Čas za učenje je bil do 16.00, potem pa smo otrokom poskušali polepšati njihov prosti čas; z njimi smo igrali različne družabne igre, se pogovarjali, ustvarjali, najraje pa so imeli bolj aktivne igre. Pred domom je veliko dvorišče, na katerem smo imeli prostor za igre, kot so skrivalnice, čarovnik meša barve, barvice in druge.

Preden sem dom obiskala, nisem točno vedela, kaj pričakovati, saj nimam veliko izkušenj z otroki, kaj šele s takimi, ki izhajajo iz težkih socialnih okoliščin. Po seznanitvi s tamkajšnjo socialno delavko me je rahlo zaskrbelo, saj nas je opozorila na možne zaplete, poudarila pa je tudi, da jim ne smemo dovoliti uporabe naših telefonov in tako naprej. Moje skrbi so bile na srečo odveč, saj so bili otroci zelo prijazni in neizmerno veseli naše družbe. Poleg tega ni prišlo do nobenih težav in smo se med sabo dobro razumeli.

V domu sem se počutila dobrodošlo in zaželeno, ne le s strani otrok, temveč tudi osebja, ki je bilo prav tako celoten čas zelo prijazno in hvaležno. Najbolj pa si bom zapomnila, kako so bili otroci veseli malih stvari, ki so se nam v otroštvu zdele vsakdanje in običajne, predvsem mislim na druženje in igro, zaradi katere so nas vsak naslednji dan z nasmehom sprejeli in tako vzdušje ohranili ves čas do našega odhoda. Predvsem jim je veliko pomenila naša pozornost, saj jo običajno dobijo v manjši meri, ker je vzgojiteljev in vzgojiteljic le omejeno število, po dva v skupini šestih otrok.

Učenje otrok mi je bilo precej novo in sem se na začetku počutila rahlo negotovo, saj nisem točno vedela, kako naj pristopim, da bi bilo najbolj učinkovito in enostavno. Sproti sem ugotovila, da ni potrebno nič drugega kot pomoč in nekaj razlage. Poleg tega sem opazila, da so ti otroci precej bistri in se v določenem času, torej do 16. ure, trudijo izpolniti šolske obveznosti, narediti domače naloge in se učiti.

Menim, da sem od tega projekta veliko pridobila sama, poleg tega pa sem zadovoljna, da so lahko nekaj pridobili tudi drugi. Med projektom sem se predvsem naučila komunicirati z otroki, tako pri učenju kot pri druženju, prav tako pa sem ugotovila, kako pomembno je druženje za otroke in kako močno cenijo vsak trenutek pozornosti. Prav tako sem se naučila, da kljub težki zgodovini ti otroci niso drugačni od drugih otrok in da je kakršenkoli strah ali skrb odveč. Res je, da so nekateri bolj redkobesedni, pa tudi nekaj časa so potrebovali, da so vzpostavili nekaj zaupanja, kar je po mojem normalno.

Prostovoljstvo mi je spremenilo pogled na različne mladinske domove in ustanove, ki nudijo pomoč mladim. Vesela sem tudi, da smo v razredu izbrali to vrsto prostovoljstva, saj je šlo za neposredno obliko pomoči sočloveku. Naučila sem se veliko novega, najpomembnejše pa se mi zdi spoznanje, da prostovoljstvo prinaša veselje vsem udeleženi in da so dvomi in strah odveč, le lotiti se ga je treba z dobro voljo in željo, da bi tudi drugim omogočili čim bolj kakovostno in polno življenje.

Ajda Mila Poljak

Obisk doma Malči Beličeve je bil načrtovan z namenom druženja z otroki, ki živijo v manj ugodnih socialnih razmerah. Projekt smo s pomočjo tamkajšnjega osebja natančno organizirali. Tako so nas ob prihodu razdelili v manjše skupine. Vsaka skupina je dobila svojo sobo, v kateri je otrokom nudila pomoč. Družili smo se tudi zunaj, kjer smo z otroki igrali športne igre. Naš čas je bil razporejen tako, da smo se posvetili tako skupinskemu druženju kot individualnim pogovorom z otroki.

Pred obiskom sem imela mešana občutke in pričakovanja. Veselila sem se, da bom lahko pomagala, hkrati pa nisem bila prepričana, kako bodo otroci sprejeli našo prisotnost. Vendar pa so bile moje skrbi odveč. Otroci so nas lepo sprejeli, bili so radovedni, želeli so se družiti z nami. Bila sem vesela, saj sem imela občutek, da sem nekomu popestrila vsakodnevno rutino. Rekla bi tudi, da so se moje veščine komuniciranja z otroki izboljšale.

Med projektom sem razvijala predvsem potrpežljivost, ki pa je pri delu z otroki iz različnih okolji še kako pomembno. Otroci so naše aktivnosti sprejeli z velikim navdušenjem in radovednostjo, kar je pripomoglo k sproščnemu vzdušju. Med delom smo se soočili z manjšimi izzivi, predvsem zato, ker so se nekateri otroci težko osredotočili na njihovo šolsko delo. Vendar smo te težave hitro rešili, tako da smo jim kasneje obljubili skupno igro.

Rekla bi, da je projekt vplival name osebno, saj sem na dejanskem primeru spoznala in se imela možnost soočiti tudi z otroki, ki morda niso bili del mojega socialnega omrežja v času moje osnovne šole. Vsaka izkušnja in širjenje »obzorij« je za posameznika koristno in potrebno. Prostovoljstvo vidim kot ključno za povezovanje družbe in pomoč tistim, ki jo potrebujejo. Projekt omogoča dragoceno izkušnjo in možnost prispevanja k skupnemu dobremu. Verjamem, da bi bilo takšne projekte smiselno razvijati tudi v prihodnje, saj prinašajo pozitivne spremembe v življenjih otrok in prostovoljcev.

Olivija Popovič

V sklopu projekta *Jaz in mi za vas* smo se v 3.D razredu Gimnazije Bežigrad odločili, da obiščemo *Mladinski dom Malči Beličeve* na Viču v Ljubljani. *Mladinski dom Malči Beličeve* je ustanova, ki skrbi za razvojno, vzgojno in socialno ogrožene otroke in mladostnike z vedenjskimi in čustvenimi težavami. Namen našega projekta je bil nuditi učno pomoč otrokom in preživljati z njimi prosti čas ter jim popestriti njihov vsakdan.

Po dogovoru z vodstvom Doma smo se dijaki razdelili v tri skupine, ki so Dom obiskovale v treh zaporednih tednih. Cilj vsakega dijaka je bil opraviti vsaj 12 ur prostovoljnega dela, ki smo ga razdelili na tri obiske. Tako naj bi vsaka skupina Dom obiskovala od ponedeljka do srede ob tretje ure popoldan do sedme ure zvečer. Sam sem bil del druge skupine, ki je Dom obiskala 11., 12. in 13. novembra.

Ko smo prvi dan prišli v Dom, smo se zbrali v sejni sobi, kjer nas je sprejel socialni delavec g. Pavel, s katerim smo spregovorili nekaj besed o samem Domu in o poteku našega prostovoljstva. Zatem smo bili posamezno ali v dvojicah dodeljeni k skupinam. Dom namreč sestavlja šest skupin z otroki in njihovimi vzgojitelji. Sam sem bil dodeljen 4. skupini, kjer so me tako otroci kot vzgojitelja lepo sprejeli. To je bila skupina ga. Nine in g. Marjana, v kateri so bili otroci od prvega do devetega razreda osnovne šole. Sam nisem uspel spoznati vseh otrok v skupini, saj sta bila dva odsotna, sem pa spoznal ostalih

sedem in pomembno se mi zdi, da jih predstavim. Najmlajšemu članu 4. skupine je ime **Sabrija** in obiskuje prvi razred osnovne šole. Drugo triado obiskujejo **Nina, Eytan, Ergin** in **Tarik**. Tretjo triado pa obiskujeta **Vektorina** (Viki) in **Minea**, ki je najstarejša in obiskuje deveti razred. Upam, da sem pravilno zapisal imena otrok in navedel razrede, ki jih obiskujejo. Če sem se zmotil, se jim globoko opravičujem.

Pri domačih nalogah in delu za šolo sem pomagal Sabriji, Nini, Eytanu in Tariku. S Sabrijo sva vadila pisanje malih tiskanih črk in računanje do 20. Nini sem pomagal pri nalogi za družbo in pri učenju za ustno ocenjevanje. Z Eytanom sva se mučila v vprašanji za domačem branju o knjigi *Kolesar naj bo*, s Tarikom pa sva pismo seštevala in odšteval velika števila. Po delu za šolo smo se skupaj igrali in veliko pogovarjali. Razkazali so mi tudi svoje sobe, v katerih so nastanjeni. Nekajkrat smo se tudi pridružili drugim skupinam v telovadnici in na zunanjem igrišču, kjer smo igrali nogomet, košarko, odbojko in med dvema ognjema.

V teh treh dneh, ki so prehitro minili, sem se na otroke zelo navezal. Projekt in otroci so se me na osebni ravni zelo dotaknili. Ko je v sredo prišel čas slovesa, mi je bilo namreč zelo hudo in kar malo mi je šlo na jok. Tudi otroci so bili žalostni, da moram iti, a obljubil sem jim, da jih bom v prihodnje še kdaj obiskal.

Pred samim projektom si nisem znal predstavljati, kako naj bi sama pomoč otrokom potekala. Ker je to tudi ustanova za otroke z vedenjskimi težavami, sem mislil, da bo delo z njimi zahtevno in naporno. Izkazalo pa se je ravno nasprotno. Otroci so bili zelo prijazni in komunikativni, kar je pripomoglo k prijetnemu vzdušju.

Projekt se mi zdi izvrstna ideja za razvijanje socialnih veščin in pridobivanje novih izkušenj. Ponosen sem, da sem naredil nekaj zase, predvsem pa, da sem otrokom popestril bivanje v Domu. Prostovoljstvo in medsebojna pomoč sta dejanji, ki ju po mojem mnenju nudi premalo ljudi. Svojo obljubo o obisku sem držal. S sošolko, ki je bila teden za mano v isti skupini, sva otroke obiskala v ponedeljek pred božičem. Skupaj smo izdelovali voščilnice in se zabavali. Tudi v prihodnje jih nameravam obiskati in jim polepšati kakšen dan s skupnim druženjem. Zelo se veselim morebitnih podobnih izzivov, ki me še čakajo.

Rad bi se zahvalil vsem, ki so omogočili projekt prostovoljstva, in otrokom v Domu, ki so nas z veseljem sprejeli medse.

Nejc Rogina

V sklopu projekta Jaz in mi za vas smo trikrat obiskali dom Malči Belič na Viču, kjer bivajo otroci s težkimi družinskimi situacijami. Le termini obiskov so bili vnaprej načrtovani, vse drugo je potekalo spontano. Ob prihodu smo se prilagodili takratni situaciji in potrebam otrok. Preživljali smo čas ob igrah, risanju, ustvarjalnih dejavnostih ter preprostih pogovorih. Moja naloga je bila predvsem, da sem jim posvetila svojo pozornost, jih poslušala in z njimi delila trenutke brezskrbnosti. Pred projektom sem imela določena pričakovanja, vendar nisem vedela, kaj lahko pričakujem od druženja z otroki, ki imajo tako drugačne življenjske izkušnje. Kljub temu me je presenetila njihova odprtost, iskrenost in

energija. Ti obiski so mi pokazali, kako pomembna je preprosta človeška bližina in da že s svojo prisotnostjo lahko nekemu polepšajo dan.

Projekt sem doživljala zelo pozitivno. Med druženjem sem se počutila izjemno dobrodošlo in sprejeto. Otroci so bili radovedni in hvaležni, kar me je dodatno motiviralo. Naučila sem se veliko o kvalitetni komunikaciji, prilagodljivosti in potrpežljivosti. Prav tako zdaj bolje razumem pomen timskega dela, saj je bilo ključno sodelovati tako z otroki kot z osebjem doma. Seveda so se pojavili tudi izzivi. Nekateri otroci so potrebovali več časa, da so se odprli, ali pa so potrebovali posebno pozornost. Poskušala sem jim prisluhniti in biti potrpežljiva, kar je na koncu večinoma obrodilo sadove.

Projekt mi je pomagal razširiti obzorja. Še bolj sem se zavedala pomena pomoči drugim in kako lahko prostovoljstvo prispeva k boljši družbi. Verjamem, da takšni projekti pomembno vplivajo na obe strani – tako na tiste, ki pomoč prejmejo, kot na tiste, ki jo nudijo. Projekt je izjemna priložnost za osebno rast in poglobljeno razumevanje socialnih tem. Prepričana sem, da bi bilo vredno sodelovanje z Mladinskim domom Malči Belič nadaljevati tudi v prihodnje.

Zala Rubin

Obisk v domu je potekal po vnaprej pripravljenem urniku, ki je bil razdeljen na čas za učenje in čas za igro. V začetnem delu smo učencem pomagali pri učenju, vsakemu od nas je bil dodeljen učenec, ki je potreboval pomoč pri domačih nalogah in pripravah na teste. To delo je zahtevalo veliko potrpežljivosti in prilagajanja, saj je imel vsak otrok svoje specifične težave in potrebe. Po končanem učenju smo se z otroki igrali, jih animirali in skupaj preživljali čas v sproščenem vzdušju. Naša naloga ni bila zgolj pomoč pri učenju, temveč tudi ustvarjanje prijetnega in spodbudnega okolja, v katerem so se otroci lahko sprostiti.

Pred projektom sem imel nekoliko drugačna pričakovanja. Mislim sem, da bo delo enostavnejše in manj naporno, a sem kmalu spoznal, da delo z otroki zahteva precej energije, potrpežljivosti in organizacije. Kljub temu sem se obiska veselil, saj sem želel prispevati svoj delež k izboljšanju njihovega vsakdana. Projekt sem doživljal zelo pozitivno, saj mi je delo z otroki že od prej znano – sem namreč vodnik pri tabornikih, zato sem navajen podobnih situacij. Kljub temu sem začel bolj ceniti okolje, v katerem živim, saj mi omogoča dostop do izobrazbe in možnosti, ki jih vsi otroci nimajo.

Med druženjem z otroki sem spoznal, kako pomembna je vloga, ki jo imajo odrasli pri njihovem razvoju, in kako veliko jim lahko pomeni že majhna pozornost. Med projektom sem razvijal večšine timskega dela in komunikacije, saj je bilo sodelovanje s sošolci in vzgojitelji ključnega pomena. Prav tako sem še bolj izpopolnil svoje delo z otroki, saj sem moral najti načine, kako jih motivirati in jim olajšati učenje. Otroci so našo pomoč sprejeli z odprtimi rokami in bili izjemno veseli naše družbe. Projekt mi je pomagal bolje razumeti socialne stiske, s katerimi se soočajo nekateri otroci. Spoznal sem, kako pomembno je prostovoljstvo v širšem družbenem kontekstu, saj odpira priložnosti za povezovanje, pomoč in razumevanje drugih.

Artur Simič

Moj obisk v domu Malči Beličeve je bil precej zanimiv. Moja predstava pred projektom ni bila najbolj pozitivna, a se je ta hitro spremenila. V domu sem bolj osebno sprejel prijetnega fantka Mitjo. Pomagal sem mu pri učenju in delanju naloge. Skupaj sva šla večkrat tudi igrat nogomet, saj je velik nogometni navdušenec. Mitja je imel v popoldanskem času treninge, na katere sem ga z veseljem pospremil. Medtem ko je bil Mitja na treningu, sem posvetil pozornost tudi drugim otrokom. Zdelo se mi je, da so je bili zelo veseli, saj smo se skozi druženje zelo povezali. Na koncu projekta smo se s težkim srcem poslovili saj sem se z otroci zelo povezal.

Sam sem se vedno imel za zelo ekstravertiranega in se mi je zdel projekt zanimiva izkušnja, saj sem lahko svoje sposobnosti uporabil v praksi. Zaradi povečanega igranja nogometa z Mitjo sem seveda izboljšal tudi svoje sposobnosti nogometa. Naučil sem se tudi, kako ustrezno pomagati otroku, ki se težje zbere pri nalogi.

Projekt se mi je zdel na koncu zelo dobra izkušnja in bi jo priporočal marsikomu. Menim da bi s projektom šola lahko nadaljevala, še posebej v obliki OIV ur.

Jannik Špilak

Obisk v domu je potekal zelo zanimivo in poučno. Moja naloga je bila pomagati fantku pri angleščini, nato pa še deklici pri matematiki. Naslednja dva dneva sem ostala pri isti deklici in ji pomagala pri učenju matematike. Učili smo se med učnimi urami, saj so imeli otroci potem različne dejavnosti in treninge. Poleg tega sem vse tri dni preživela z eno deklico, s katero sva igrali družabne igre, ko ni imela drugih obveznosti.

Pred začetkom projekta sem imela mešana pričakovanja in nekaj strahu, saj nisem točno vedela, kaj pričakovati. Vzgojiteljice so bile zelo prijazne in so mi pomagale pri vključevanju v delo. Otroci so bili izjemno prijetni in odprti, kar mi je delo zelo olajšalo.

Projekt sem doživljala kot zanimivo in dragoceno izkušnjo. Otroci so mi ob odhodu vedno izkazali zanimanje in me vprašali, kdaj bom spet prišla, kar mi je dalo občutek, da sem jim bila v veselje.

Med projektom sem razvijala predvsem potrpežljivost in razumevanje pri delu z otroki, ki imajo težave pri učenju. Naučila sem se, kako jih spodbujati, tudi ko izgubijo motivacijo. Ena izmed deklic je bila moje pomoči izjemno vesela in je želela reševati naloge samo z mano.

Pred tem sem imela napačne predstave o otrocih v domu, saj sem pričakovala, da so nemirni in težavni. V resnici so to otroci z različnimi ozadji, ki potrebujejo le nekaj več pozornosti in podpore.

Menim, da je prostovoljstvo pomemben del družbe in da takšni projekti prinašajo veliko koristi. Sama že delujem kot prostovoljka pri Slovenski filantropiji in vem, kako dragocena je takšna pomoč. Projekt bi priporočila tudi drugim dijakom, saj ponuja neprecenljive izkušnje in uči pomembnih veščin.

Mia Vrabič